بنده ی دینار و درهم و خمیصه و خمیله (پارچه های نفیس) نابود باد. زیرا اگر به او عطا شود، خرسند می گردد و اگر عطا نشود، خشمگین و ناراحت می شود. (چنین شخصی) هلاك و سرنگون باد (تا جایی که) اگر خاری به پایش خلد، کسی پیدا نشود آن را در آورد.

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «تَعِسَ عَبْدُ الدِّينَارِ، تَعِسَ عَبْدُ الدِّرْهَمِ، تَعِسَ عَبْدُ الْخَمِيصَةِ، تَعِسَ عَبْدُ الخَمِيلَة، إِنْ أُعْطِيَ رَضِيَ وَإِنْ لَمْ يُعْطَ سَخِطَ، تَعِسَ وَانْتَكَسَ، وَإِذَا شِيكَ فَلا انْتَقَشَ. طُوبَى لِعَبْدٍ آخِذٍ بِعِنَانِ فَرَسِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، أَشْعَثَ رَأْسُهُ، مُغْبَرَّةٍ قَدَمَاهُ، إِنْ كَانَ فِي الْحِرَاسَةِ كَانَ فِي الْحِرَاسَةِ، وَإِنْ كَانَ فِي السَّاقَةِ كَانَ فِي السَّاقَةِ، إِنِ اسْتَأْذَنَ لَمْ يُؤْذَنْ لَهُ، وَإِنْ شَفَعَ لَمْ يُشَفَّع»: «بنده ی دینار و درهم و خمیصه و خمیله (پارچه های نفیس) نابود باد. زیرا اگر به او عطا شود، خرسند می گردد و اگر عطا نشود، خشمگین و ناراحت می شود. (چنین شخصی) هلاك و سرنگون باد (تا جایی که) اگر خاری به پایش خلد، کسی پیدا نشود آن را در آورد. خوشا به حال بنده ای که با سری ژولیده و پاهایی غبار آلود، عنان اسبش را در راه الله بدست گیرد. اگر در خط مقدم جبهه به نگهبانی مأمور شود، نگهبانی دهد و اگر مأموریتش پشت جبهه باشد، آنجا نیز به وظیفه اش عمل نماید. (این شخص نزد مردم هیچ جایگاهی ندارد چنانکه) اگر اجازه بخواهد، به او اجازه نمی دهند و اگر شفاعتی کند، کسی شفاعتش را نمی پذیرد».

[صحیح است] [بخاری به مانند آن روایت کرده است]

در این حدیث رسول الله صلی الله علیه وسلم توضیح می دهد که از میان مردم کسانی هستند که تمام دغدغه و نگرانی آنها، غایتِ علم و دانش ایشان و هدف اول و آخر آنان دنیا می باشد؛ چنین کسانی با چنین وضعیتی حرکت شان در مسیر هلاکت و نابودی و زیان است؛ نشانه ی این دسته از مردم، حرص و اشتیاق شدید آنها به دنیا می باشد. چنانکه اگر از دنیا چیزی به آنها داده شود، راضی و خرسند خواهند بود و اگر چیزی از دنیا نصیب شان نشود، خشمگین و ناراحت می شوند. در ادامه خبر می دهد که همچنین در میان مردم کسانی هستند که هدف آنها رضایت الله و سرای آخرت می باشد، نه جاه و مقامی دارند و نه به دنبال آن هستند و نه در پی شهرت و آوازه اند؛ تنها نیت آنها از کاری که می کنند اطاعت از الله و رسولش می باشد؛ نشانه ی این دسته از مردم بی توجهی به ظاهرشان و رضایت از مکان و موقعیتی است که در آن قرار می گیرند و نزد مردم ارزشی ندارند و از صاحب منصبان و مسئولان به دورند؛ تا جایی که اگر از آنها اجازه بگیرند به ایشان اجازه نمی دهند و اگر نزد آنها شفاعت کنند، شفاعتش را نمی پذیرند؛ اما فرجام آنها بهشت است و بهترین ثواب و پاداش.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/5949